

[Ellemann-Jensen]

fart imellem statsministeriet og LOs hovedkvarter, hele denne uværdige forestilling, som vi nu har spildt uger på.

Venstre har ikke tillid til, at regeringens politik kan føre os i den rigtige retning, men venstre er fortsat rede til at gå ind i åbne forhandlinger om, hvordan vi på tværs af partiskel kan få løst de dybt alvorlige problemer i samfundsøkonomien. Vi vil bare ikke lade os true til at ændre afgørende på samfundets struktur. Vi har da også nogle hegns-pæle, som vi gerne vil have flyttet. Det har vi måske ikke gjort tilstrækkelig opmærksom på. Vi tror nemlig ikke på, at det er holdbart at ville flytte hegns-pæle, når der skal gennemføres kriseløsninger. Socialdemokratiet og LO mener altså noget andet. De vil have deres hegns-pæle flyttet ind på andres jord, og skal det være melodien, ja men så kan vi da også komme frem med vores ideologiske ønsker, men det er bare ikke, hvad situationen kræver. Situationen kræver samarbejde, og situationen kræver åbenhed over for andre, andres holdninger, andres synspunkter. Derfor skal vi opfordre regeringen til, hvis den kommer igennem dagen i dag, at bruge juleferien til at tænke sig ganske grundigt om.

Statsministeren bør gennemtænke de oplevelser, han har haft, siden han dannede regering efter valget. Hvorfor gik det så skidt? Hvorfor havnede statsministeren i den situation, han sidder i i dag? Forhåbentlig vil sådanne stille overvejelser føre til, at statsministeren så vender tilbage til folketinget i det nye år med et helt nyt syn på, hvad samarbejde er, og hvad samarbejde kræver af en mindretalsregering i et folketing med mange partier.

Om de tre prislove, der også skal siges et par ord om ved denne lejlighed, skal jeg ganske kort sige, at venstre finder ikke, at der er skabt den balance, som nødvendigvis skal være imellem meget stærke prislove på den ene side og en lovgivning omkring indkomst-udviklingen på den anden side. Vi finder ikke, den balance er til stede. Derfor kan vi ikke stemme for regeringens forslag til prislove.

Poul Schlüter (KF):

Om få dage går Danmark ind i 1980erne. Der er nogen trøst forbundet med den

kendsgerning, at det er vi ikke alene om, men på den anden side er der vel næppe noget land i vor del af verden, som forlader 1970erne med magen til rod og uorden i sin økonomi.

Da regeringen forelagde sine forslag til en helhedsløsning, var vi kritiske, men vi nærrede et håb om, at efter førstebehandlingen ville der blive sat forhandlinger i gang, som kunne forbedre regeringens forslag på en sådan måde, at vi kunne slutte med et virkelig bredt samarbejde i folketinget og med en overvældende opslutning bag en samlet national løsning, som både her i salen og ude i befolkningen kunne skabe ny tillid til fremtiden.

Det er ofte gået sådan igennem årene, at efter at en regering har forelagt sine forslag, har den anstrengt sig meget for at skabe bredt samarbejde. Mit parti, det konservative folkeparti, har ofte deltaget i brede løsninger, men denne gang slukkede regeringen selv håbet.

Når vi nu skal gøre regnskab over de sidste ugers begivenheder, kommer man ikke uden om, at det har været afgørende, at regeringen fra første færd ikke søgte samarbejde og forhandlinger med det konservative folkeparti eller med venstre. Det har været en bevidst linje fra regeringens side; fra første færd var den indstillet på at forhandle med nogle, men ikke med alle. Vi kommer senere i dag til at opleve, at de fleste af regeringens lovforslag føres igennem folketinget med klar støtte af socialistisk folkeparti, og der bliver vel også de lovforslag, som VS vil stemme for.

Det er et andet socialdemokrati, vi møder efter folketingsvalget i oktober, end det socialdemokrati, vi har kendt i en lang årrække. Vi møder nu en socialdemokratisk regering, som fører en anden kurs. Jeg er klar over, at det på en ikke unaturlig måde afspejler valgresultatet. Valgresultatet gav jo en mulighed for, at en socialdemokratisk mindretalsregering på væsentlige områder kunne basere sin politik på støtte fra SF og på støtte fra det radikale venstre, for her ligger et flertal. Blandt regeringens støttepartier er vel SF i dag det mest tilfredse. Man kunne få indtryk af, at det radikale venstre til gengæld er det mindst utilfredse. Men dette er den politiske akse, som kriseløsningen knytter sig til. Der har ikke været skygge af reelle forhandlinger